

Recull de Premsa

PALAU
DE LA
MÚSICA
ORFEÓ
CATALÀ

De l'Ésser del Mil·lenni a un gran rellotge

MARIA ORTEGA
BARCELONA

L'Ésser del Mil·lenni no tornarà a la vida la pròxima nit del 31 de desembre a l'avinguda Maria Cristina de Barcelona. Serà el gran absent de la festa que, per tercer any consecutiu, organitzaran l'Ajuntament i Turisme de Barcelona per celebrar la nit de Cap d'Any. Després de considerar que aquest enorme personatge de la Fura dels Baus ja no produïa efecte sorpresa, els responsables de l'espectacle han decidit renovar-lo i donar a la nova proposta el segell de Comediants. Des de la Fura dels Baus, en canvi, defensen que haurien pogut introduir novetats a l'espectacle i que el personatge no està esgotat ni de bon tros.

Ara el nou xou donarà més protagonisme a un dels elements emblemàtics de l'espai: les quatre columnes de Puig i Cadafalch, que s'il·luminaran per indicar els quatre quarts previs a les campanades i que després, i per mitjà de tecnologia audiovisual, es convertiran en un gran rellotge. L'espectacle, segons va explicar el seu director artístic, Jaume Bernadet (Comediants), guardarà un paper especial per a l'anomenat Senyor de la Pedrera, que és una recreació de la xemeneia dissenyada per Gaudí. La música, la

Recreació de com serà l'espectacle de llum, música i aigua que se celebrarà a l'avinguda Maria Cristina de Barcelona. AJUNTAMENT DE BARCELONA

llum, l'aigua i el foc seran els trets d'identitat del xou. I Santi Arisa s'encarregarà de la direcció musical.

Apartir de les nou, tothom que ho vulgui es podrà començar a acostar a l'avinguda i gaudir de la música i del xou de la Font Màgica. El que és pròpiament l'espectacle de Cap d'Any començarà a dos quarts de dotze de la nit i durarà, en total, menys de 40 minuts. Començaran la festa una vintena de percussionistes dels Perkutes de Canet. Després serà el torn dels diables i del foc. A con-

tinuació, la soprano Begoña Alberdi i integrants del cor infantil de l'Orfeó Català interpretaran el tema *Barcelona amb el cor*, compost per Manel Camp. Simultàniament es projectaran missatges de felicitació de ciutadans de Barcelona de diferents orígens. La música donarà pas al compte enrere de les campanades i, per tancar la festa, hi haurà un xou pirotècnic d'uns sis minuts. L'espectacle parteix amb un pressupost de 517.000 euros i s'espera que aplegui entre 60.000 i 70.000 persones. ■

CLÁSICA CRÍTICA

FRESCURA Y EQUILIBRIO

IBERCAMERA

Instruments of Time and Truth / Choir of Oxford Voices / Soprano: Robyn Allegra Parton / Mezzosoprano: Katie Bray / Tenor: Nick Pritchard / Bajo: Brian McAlea / Director: Edward Higginbottom / Händel, 'El Mesías'. Palau de la Música Catalana, 10 de diciembre
Calificación ★★★★★

JOSÉ LUIS VIDAL BARCELONA

Lo mejor de esta versión de *El Mesías* de Händel quizá podría resumirse en la palabra frescura. Que una obra tan conocida, puesta en atriles suene fresca, seduzca no es poco decir. Ello se logró por una conjunción de buenos elementos, instrumentales, vocales, conceptuales. Los «instrumentos del tiempo y la verdad», si se acepta esta pedestre traducción del original inglés, hicieron música sabiamente guiados por esos dos principios, acercarse en su materialidad a los instrumentos originales, y buscar la verdad, la autenticidad de la versión. La transparencia de esta orquesta, pequeña en sus dimensiones, grande en los resultados, el equilibrio entre los grupos instrumentales, la flexibilidad de las cuerdas, el sonido brillante de las trompetas naturales, el sonido en apariencia destemplado, en realidad genuino, de los timbales, todo condujo a esa citada sensación de frescura.

Y qué decir del coro: 16 voces que sonaron a gloria y que se mostraron suficientes para dar no sólo momentos de recogimiento e intimidad sino también de majestad y poder. Puede que el cuarteto de solistas vocales no rayara a la misma altura de casi perfección, pero en conjunto se desempeñó bien, con equilibrio y complicidad. La soprano lució una voz de gran pureza que convino sobre todo a arias como la bellísima *I know that my Redeemer liveth*; el tenor estaba dotado de una voz bella y flexible y resolvió bien tanto los pasajes dulces como los brillantes; voz potente la de la *mezzosoprano*, con un adecuado color, si bien en exceso cambiante en los extremos de la tesitura; el bajo, en fin, si bien satisfactorio, un poco por debajo de sus colegas, con voz y expresión que algunas veces se alejaron de lo grave para caer en lo rudo. Todo gracias a la dirección de Edward Higginbottom. Era de ver cómo parecía sacar el sonido exactamente adecuado tirando virtualmente de los grupos instrumentales con la delicadeza y precisión con la que uno tira del hilo de un ovillo.

► 18 Diciembre, 2015

JESÚS GARCÍA, Barcelona

La tarea del abogado se asemeja a la del bombero: se trata de salvar al cliente de las llamas. Lo sabe Javier Melero (Barcelona, 1958), que sale al rescate, las más de las veces, de empresarios y políticos sospechosos de corrupción. Aunque se le identifica como penalista de referencia de Convergència —defiende a Artur Mas por la querrela del 9-N, a Oriol Pujol por el caso ITV y a los exesores del partido por los casos Palau y 3%—, sus clientes son de todos los partidos y colores. Él mismo está lejos del orbe nacionalista: en 2005, participó en las reuniones de un grupo de intelectuales que culminó en la creación de Ciudadanos.

En 25 años de profesión han desfilado personas de toda condición, incluido un bombero. Carles Font, alias *Delta 0*, era jefe de guardia en el voraz incendio forestal de Horta de Sant Joan (Tarragona), que en julio de 2009 mató a cinco bomberos. Fue imputado por homicidio imprudente. Contra todo y contra todos, Melero le indicó que no declarara y solo le hizo una pregunta: que aclarase si, como se había rumoreado, rio alegremente el día que las llamas acabaron con la vida de sus compañeros. *Delta 0* rompió a llorar, desbordado. Fue exculpado sin llegar a juicio.

Pese a que ha defendido a figuras con enorme tirón mediático —como el empresario Javier de la Rosa en el caso KIO— Melero ve

Javier Melero, a la salida de la Comandancia de la Guardia Civil. / GIANLUCA BATTISTA

Javier Melero participó en 2005 en reuniones del núcleo fundador de C's; hoy defiende a Mas y el 'caso 3%'

El abogado de Convergència que fundó Ciudadanos

en la exculpación del jefe de los bomberos su gran logro profesional. Exhibe el recuerdo de aquel triunfo en lo alto de la estantería de su despacho, repleta de libros

de historia, viajes e idiomas: un casco amarillo que le regaló el jefe de la guardia. Detalles como ese, pocos: "Los clientes te dicen que, cuando todo acabe, te invita-

rán a cenar. Casi siempre es mentira. Te sientes como un oncólogo: superado el cáncer, nadie quiere volver a verte", dice Melero, casado y padre de dos hijos.

Alto, espigado y estiloso —gafas de pasta negras, americana entallada—, es aficionado al boxeo. A verlo y a practicarlo, aunque con más entusiasmo que garbo, dice. Esa pasión pugilística no se refleja en sus escritos, que evitan el golpe directo para explorar la ironía y la reducción al absurdo. Aunque su bufete no suele aceptar casos de abusos sexuales o drogas, no renuncia al penal más negro: es el abogado del capo de la mafia rusa Gennadios Petrov.

Su buena entrada en bufetes y entidades de Suiza le permitieron ayudar al exalcalde Xavier Trias, acusado de poseer una cuenta en la Union de Banques Suisses (UBS). Trias lo negó en redondo y, a las pocas semanas, pudo exhibir una "certificación negativa": un documento (difícil de lograr) en el que UBS aseguró que el exalcalde nunca tuvo cuentas allí.

Melero —hijo de un mecánico y una ama de casa de Barcelona, aunque con raíces en Teruel— contactó con la política de forma gradual: empezó defendiendo a alcaldes de todos los partidos (Convergència, PSC, ICV) imputados por la gestión de las depuradoras y el vertido de residuos. Cosechó buenos resultados en ese campo. De modo que, cuando estallaron los grandes casos de corrupción que azotan a Convergència (empezando por la presunta financiación irregular del caso Palau), ya se había ganado la confianza profesional del partido pese a no tener a ningún *padrino* dentro.

► 18 Diciembre, 2015

L'ESTRENA ESPERADA

Barcelona
s'entrega
a la febre de
'Star Wars'

J. J. Abrams

«Volia recuperar
les emocions
de 'La guerra
de les galàxies'»

PRIMERA FILA

► Pàgines 66 a 69 i editorial

Nombrosos fans de la
saga van anar ahir a la nit a
l'estrena caracteritzats.

FERRAN NADEU

► 18 Diciembre, 2015

La saga espacial

J. J. Abrams

«'Star Wars' és fantasia, 'Star Trek' és ciència-ficció»

|| PAZ MATA
LOS ANGELES

El maig de 1977, George Lucas va estrenar *La guerra de les galàxies*. La pel·lícula va aconseguir 10 nominacions a l'Oscar, però el més important: va marcar el naixement de la indústria dels efectes visuals i va redefinir el futur del cine. Gairebé quatre dècades més tard, de la mà d'un gran fan de Lucas, J.J. Abrams, s'estrena aquest divendres la setena entrega de la saga, *El despertar de la força*, la pel·lícula més esperada de l'any i, potser, de la dècada.

Abrams, l'home que hi ha darre de telesèries com *Alias* i *Perdidos* i director de magnífiques intervencions en franquícies com *Missió impossible* i *Star Trek*, va confessar en la nostra trobada a Los Angeles, dies abans de l'estrena mundial d'*El despertar de la força*, sentir-se més a prop dels fans de *Star Wars* que de l'univers *trekkie*. Tenia només 11 anys quan va veure per primera vegada les aventures d'Han Solo, Luke Skywalker, la princesa Leia i companyia.

—**Quins records té d'aquell moment?**

—La vaig anar a veure amb els meus pares i recordo que vaig quedar molt impressionat. Em vaig divertir i també em vaig emocionar molt veient-la. Em va semblar tot tan real que

«Vaig pensar què se n'hauria fet de Luke, Han i Leia en aquests 38 anys, i vaig acceptar dirigir la pel·lícula»

«Al rodar-la vaig voler explicar una nova història i recuperar les emocions de 'La guerra de les galàxies'»

vaig sortir del cine donant-li voltes a la imaginació i pensant a crear mons semblants.

—**¿No li venien al cap imatges de *Star Trek* quan treballava en 'Star Wars'?**

—No, perquè no tenen res a veure una amb l'altra. El to, la sensibilitat i els personatges són molt diferents. *Star Trek* és ciència-ficció mentre que *Star Wars* és fantasia.

—**¿Quin va ser el seu objectiu a l'embarcar-se en aquesta aventura?**

—Tornar a la meua infància (rialles). Suposo que és la raó per la qual la gent de la meua generació anirà a veure-la. Però la meua intenció al fer-la era moure'm en dues direccions al mateix temps: explicar una nova història i tornar al passat, a aquest lloc i a aquestes emocions que tots coneixem de quan vam veure per primera vegada *La guerra de les galàxies*. També m'interessava adoptar les noves tecnologies per recrear el passat, això va ser molt emocionant, perquè la tecnologia ha avançat moltíssim, no solament en CGI, sinó en l'ús de personatges animats. Vam fer servir CGI per a les naus espacials i per a l'extensió de decorats, però sobretot per eliminar elements que sobraven i fer-los invisibles a la càmera.

—**¿Ha sentit molta pressió?**

—Les expectatives són altíssimes...

► 18 Diciembre, 2015

El moment ha arribat. Amb la mateixa, potser més, il·lusió que en una nit de Reis, milers de fans de 'Star Wars' han anat aquesta matinalada a les projeccions especials d'«El despertar de la força» que moltes sales de cine han ofert passada la mitjanit. Han pogut, finalment, calmar la set després de llargs mesos d'espera des que Disney va anunciar, el 2012, que comprava els

drets de la saga al seu creador, George Lucas, i que posava en marxa una nova trilogia la primera entrega de la qual, l'Episodi VII, arribaria als cines el desembre del 2015. El director J.J. Abrams sentia el pes de l'univers damunt les espatlles. ¿Com estar a l'altura de les expectatives? Segons les primeres reaccions, els fans han donat la seva benedicció a «El despertar de la força»: consideren que Abrams ha sigut capaç de

Benvinguts siguin a aquesta il·lusió i a aquesta setena entrega d'una saga que ja és mítica

recuperar l'esperit i l'emoció de l'enyorat univers primigeni creat per Lucas en la primera trilogia, l'original, després de la discutida segona trilogia, la del planeta Naboo i els midiclorians. S'havia de tenir fe en Abrams, l'home que apareix darrere de sèries com 'Alias' i 'Perdidos', un tipus llest capaç de treure brillantor tant a la franquícia de 'Missió Impossibile' com a la de 'Star Trek'. Hi ha qui considera que «El despertar

de la força» és un producte manufacturat per satisfer el fan que desitjava que tot tornés a ser com era i que, en aquest sentit, no té el factor de risc de la trilogia original a la qual rendeix homenatge. En qualsevol cas, benvinguts siguin a aquesta il·lusió i a aquesta setena entrega d'una saga que va néixer fa 38 anys i que va canviar, per sempre, la manera d'entendre el cine comercial.

JORDAN STRAUSS / INVISION / AP

No hi ha dubte que tots hem sentit molta pressió. Però tinc la tranquil·litat d'haver fet tot el que estava a les meves mans per aconseguir la millor pel·lícula possible. Estem parlant d'una pel·lícula que s'ha originat en la que probablement sigui la corporació més gran i més exitosa del món de l'entreteniment, i la meua tasca era fer una gran pel·lícula des del punt de vista creatiu. L'he fet per a mi mateix tenint en compte els fans.

«Per respecte als fans no hem permès que ningú la vegi i pugui parlar-ne abans que s'estreni»

«Estic tranquil perquè he fet tot el que estava a les meves mans per aconseguir la millor pel·lícula possible»

—¿És aquesta la raó del secretisme que hi ha hagut al voltant de l'estrena?

—Sí, entenc la frustració de la gent, però compregui que es tracta d'una cosa que ha format part de la vida de milions de fans de tot el món durant els últims 40 anys. Per respecte a ells no hem tret cap tràiler de més, ni hem permès que ningú la vegi i pugui parlar-ne abans que s'estreni. La gent m'ha agraït no haverlos arruïnat l'experiència mostrant imatges per endavant, com s'acostuma a fer en la promoció de la majoria de les pel·lícules.

—¿Què li va passar pel cap quan es va veure dirigint una escena al Falcó Mil·lenari?

—Res que m'impedís concentrar-me en el que estava fent. L'important no és pensar «¡Oh, Déu meu, estic al Falcó Mil·lenari!», sinó centrar-te en la història que estàs explicant, en els personatges de l'escena, en els seus diàlegs i en les seves motivacions.

—¿Com pot una persona posar-se a dirigir aquesta pel·lícula després d'haver dirigit Star Trek?

—Aquesta pregunta se l'han fet molts i jo també me la vaig fer. La resposta és que m'importa tant la saga que vaig preferir experimentar-la de primera mà que imaginar-me com hauria sigut dirigir-la. Quan em van fer l'oferta tenia pensat rebutjar-la educadament, però quan Kathleen Kennedy (productora) em va dir que em donaven carta blanca per fer-la, em va consumir la curiositat. Vaig començar a pensar què se n'hauria fet de Luke Skywalker, de Han Solo i de la princesa Leia en aquests gairebé quaranta anys, no m'ho podia treure del cap i per això finalment vaig acceptar.

—Tothom es pregunta sobre el futur del cine. ¿Hem arribat al final del cel·luloide?

—Tots hem vist meravelloses fotografies digitals i dolentíssimes fotos fetes amb pel·lícula, tot depèn del fotògraf que faci la foto, de la il·luminació i del tema de la fotografia. Però el cert és que el cel·luloide és el mitjà per excel·lència a l'hora de capturar una imatge. Ja sé que estem en l'era de la informació, les estadístiques i la quantificació tècnica de les coses, però hi ha una màgia en el cel·luloide que no existeix en un altre mitjà. Perdre això seria una tragèdia.

—¿Com veurem aquestes històries d'aquí 30 anys?

—No hi ha res més emocionant que veure una pel·lícula en un gran cine envoltats de centenars de persones que riuen, ploren, aplaudeixen o escriuïssin a l'unison, sobretot en aquesta era en la qual la gent tendeix a aïllar-se en la pantalla del seu mòbil o del seu portàtil. És un acte natural que els humans tinguem tendència a unir-nos per experimentar les coses en comunitat, per a això es va crear el cine. Dit això, no tinc ni idea del que passarà d'aquí 30 anys, però espero que sigui una cosa meravellosa, que puguem disfrutar tots en companyia. ≡

■ LES SEVES 5 CREACIONS CLAU

JUAN MANUEL FREIRE

AUTOR REFERENCIAL EN TELEVISIÓ

'ALIAS'
2001-2006
Combinació altament efectiva de thriller d'espionatge, acció, drama familiar, ciència-ficció i fins i tot terror vampíric, la sèrie —amb Jennifer Garner com a heroïna tràgica— va ser la primera gran fita del director J.J. Abrams.

'PERDIDOS'
2004-2010
En última instància, els seus responsables van ser Damon Lindelof i Carlton Cuse, però Abrams va fer l'esbós del concepte d'una ficció sense límits, rebenta-ments en el millor sentit. El pilot dirigit per ell és un clàssic.

'MISSIÓ IMPOSSIBLE III'
2006
Abrams reconduïx la franquícia a un terreny propi en què acció i espectacle rimen, necessàriament, amb la pulsio emocional. Inesborrables moments de ponting amb Tom Cruise a Xangai.

'STAR TREK'
2009
Abrams, un sentimental, sempre va tenir més tirada per Star Wars, però abans va rehabilitar amb força la saga de Kirk i Spock per al futur en aquesta entrega i la seva seqüela del 2013; en la pròxima, és productor.

'SUPER 8'
2011
La millor forma de recuperar l'emoció dels anys 80 no és la referència evident, el toc vintage o la ironia, sinó tornar a la innocència. Això va fer Abrams en aquest film d'invasió bellament filmat.

► 18 Diciembre, 2015

La saga espacial

FERRAN NADEU

AMBIENT GALÀCTIC EN L'ESTRENA DE L'ÚLTIMA ENTREGA

Barcelona o Des de molt abans de l'hora programada per a l'estrena de la setena entrega de la cèlebre saga de *La guerra de les galàxies*, batejada com *El despertar de la força*, l'ambient a la porta del cine Phenomena de Barcelona era el de les grans ocasions. A la cua hi havia gent que encara no havia nascut quan el novembre de 1977 es va estrenar la primera pel·lícula de la franquícia. Però això no els va impedir a alguns anar a l'estrena amb els hàbits dels seus personatges favorits, com Darth Vader, Luke Skywalker, Yoda, la princesa Leia o el mateix Chewbaka. Fins i tot es va poder veure una rèplica del droide astromecànic R2D2. Una nit de cine en tots els sentits, que fins i tot s'ha avançat a l'estrena de la pel·lícula als EUA, que serà aquest cap de setmana.

Una còpia reverent

CRÍTICA

per Nando Salvà

'Star wars: el despertar de la força'

J. J. Abrams

★★★★
Estrena: 18 de desembre

AVENTURES-CIÈNCIA FICCIÓ

Intèrprets: Daisy Ridley, John Boyega, Harrison Ford, Oscar Isaac, Adam Driver, Mark Hamill, Carrie Fisher • **Títol original:** 'Star Wars: Episode VII - The Force awakens' • **Estats Units:** 135 minuts

¿Per què, a *Star Wars: el despertar de la força*, C-3PO té un braç vermell? Perquè els fans hagin de comprar-se una altra vegada el ninotet, és clar. Però, a més a més, aquesta capa de pintura resulta molt eloqüent pel que fa a una pel·lícula que, en poques paraules, és lleugerament diferent però essencialment el mateix. La Rebel·lió s'ha convertit en la Resistència, i l'Imperi, en el Primer Orde. A l'Estrella de la Mort s'hi han fet reformes, i els androïdes són més adorables que mai, però, al final, Chewbacca segueix sent Chewbacca.

El despertar de la força conté tants homenajes a *La guerra de les galàxies* (1977) -¿robatoris?-, que seria fàcil considerar-la un remake més que una seqüela. Hi ha un orfe que descobreix la seva connexió amb la Força, un robot amb informació essencial al seu interior, una cantina on es

►► Fotograma de 'Star Wars: el despertar de la força'.

reuneix la fauna interplanetària de mal viure, un planeta /arma que ha de ser destruït, i herois vells que han de donar pas a herois nous que, de fet, també són fans de *Star Wars*. Fins i tot el nou dolent imita Darth Vader. Els fans estimaran aquesta pel·lícula perquè ha sigut dissenyada escoltant les seves demandes i llistes de greuges. Enrere queden les preqüeles, amb els seus debats senatorials i Jar-Jar Binks. De tornada està Han Solo al comandament del *Fal-*

có *Milenari* i, de fons, la melodia de John Williams que no envelleix.

També, per descomptat, hi ha excitants batalles i persecucions, i dels d'espases lluminoses, i intriga relacionada amb el retorn de Luke, Han i Leia. L'humor, més freqüent del que es podria esperar, funciona de forma impecable. I els personatges, els nous i els vells, són tractats amb genuí afecte. Això és el que té de bo.

El que té de dolent és que les se-

qüències se sostenen sobre les coincidències i el desdeny per la cohesió narrativa, i que les raons del conflicte dramàtic primordial continuen sent fosques malgrat tots els diàlegs expositius: al final tot es redueix a la lluita entre dos bàndols perquè uns són bons i els altres dolents. Per explicar alguns punts argumentals essencials s'haurà de tenir fe en l'Episodi VIII. I és que *El despertar de la força* passa tant de temps perseguint la màgia original de *Star Wars* que no arriba a funcionar en els seus propis termes. Podríem passar hores posant verdes les preqüeles, però almenys van expandir l'univers de la saga i van intentar alguna cosa diferent.

NOUS PERSONATGES // El director J. J. Abrams ha creat una reverent còpia, corregint defectes passats i introduint-hi nous personatges sobre els quals puguin descansar futures entregues, però sense entendre que el context, el significat i l'impacte cultural són irreproducible. Com ja va demostrar a *Star Trek* i aquí confirma, és clar que sap complaure la indústria i el públic per igual, però no fins al punt de ser capaç d'explicar coses o generar emocions pròpies. Potser, és cert, el seu reciclatge té a veure amb la naturalesa cíclica de la tradició mítica que la saga abraça. O potser la innovació no és una prioritat quan es tracta de *Star Wars*. Però ja que seguim passant per la galàxia, potser se'ns hauria de permetre explorar els seus racons desconeguts. ■

'Star Wars' en català: 30 cines, poques butaques

ERNEST ALÓS
BARCELONA

Hi ha dues formes de mirar què ha passat amb el doblatge al català de *Star Wars: el despertar de la força*. La del Departament de Cultura de la Generalitat, que dijous es felicitava per l'estrena en 30 cines de la versió en català, i la de la Plataforma per la Llengua, que criticava que el poc compromís dels exhibidors faci que es tregui poc profit als 97.000 euros subvencions per la Generalitat en el doblatge al català.

Segons l'entitat, «les grans distribuïdores abusen de les ajudes públiques», ja que Disney no ha difós el tràiler en català per internet i als cines es fa «en condicions desiguals», ja que la versió catalana es programarà en menys sales, de menys capacitat, sense incloure-hi la versió en 3D i de forma desigual al territori.

Repassar la cartellera ajuda a posar xifres a aquests dos punts de vista. Per exemple, al centre Splat de Cornellà les sessions previstes per a aquest divendres són 37 en castellà, 10 en 3D en castellà, 4 en VO subtitulada en castellà i 4 en català. Però, a més, aquest 47 a 4 és enganyós, ja que la capacitat d'una i d'altres sales no és la mateixa: les projeccions en castellà es desenvolupen en sales amb 252 butaques, mentre que en català es reserven a una amb 49. ■

► 18 Diciembre, 2015

Música galàctica al Palau

► **Brotons dirigeix la banda sonora de John Williams en dos concerts**

MARTA CERVERA
BARCELONA

De concerts dedicats a la música de pel·lícules n'hi ha molts, però cap de tan especial com *La música contraataca* que va oferir ahir el Palau de la Música Catalana i es repetirà diumenge que ve. L'auditori modernista s'ha impregnat de la força de *La guerra de les galàxies*, coincidint amb l'estrena de la nova entrega de la història, *Star Wars: el despertar de la força*, ofereix un espectacle que promet sorpreses.

El plat principal és la música de John Williams, compositor de la famosa banda sonora, interpretada per l'orquestra tarragonina Camera Musicae i amb Salvador Brotons, titular de la Banda Municipal de Barcelona, al capdavant. Però el xou comença molt abans. Els organitzadors recomanen al públic arribar amb una hora i mitja d'antelació per disfrutar de les activitats relacionades amb l'univers *Star Wars*.

Al Foyer del Palau hi ha una exposició d'objectes relacionats amb l'epopeia galàctica on, entre altres,

es pot veure una rèplica del robot C3pO. També maquilladors per a qui vulgui entrar a la sala imitant els personatges de la saga i un mercat amb articles relacionats amb *Star Wars*: joguines, caramels, còmics i artesanía.

Catorze persones disfressades com els principals personatges de les pel·lícules circulen pel recinte i el públic pot fotografiar-se amb ells. «Tot ha estat dissenyat pensant en els devots de la saga galàctica», explica Víctor García de Gomar, director artístic adjunt de la institució. «El Palau mai havia portat a terme un desplegament similar, però volíem remoure la nostàlgia i permetre tant als adults, ahir dijous, com al públic més familiar, diumenge que ve, reviu el fenomen que ha representat *La guerra de les galàxies*. Esperem que alguns dels espectadors que no hagin assistit abans a un concert simfònic s'animin a repetir l'experiència», afegeix.

El programa del concert consta de dues parts. La primera està dedicada a altres bandes sonores de Williams, com *Superman*, *Parc juràssic*,

ELISENDA PONS

►► Salvador Brotons, ahir, a la presentació dels dos concerts.

La llista de Schindler, E.T. i *Indiana Jones*. La segona part se centra en la *Suite Star Wars*. «La banda sonora de John Williams és brutal», afirma Brotons, que dirigeix els 80 músics de l'orquestra Camera Musicae. «Són gent molt vàlida i treballadora», destaca l'incansable director i compositor, que diumenge vinent farà doblat. Després d'actuar al Palau, a la tarda l'espera un concert a l'Auditori amb la Banda Municipal.

EFFECTISTA // «La música de Williams és molt efectista, té melodies que enganxen i arriba de manera molt directa. La instrumentació de les seves obres és impressionant», afegeix Brotons. «La formació simfònica compta amb unes 60 cordes, més percussió, piano i arpa...». A la part final, a l'orquestra s'hi uneix el Cor Jove de l'Orfeó Català. Junts, cor i orquestra interpreten la *Batalla dels herois*, de l'episodi III de *Star Wars*, i *Duel de destins*, de l'episodi I. «Tot són obres originals de Williams, amb la partitura de la John Williams Edition. Vull ressaltar-ho perquè sovint s'estrenen les seves peces amb una orquestració diferent perquè fer-ho amb l'original és caríssim», diu García de Gomar.

Diversos empleats de la Fundació Orfeó Català-Palau de la Música són fans de la saga galàctica. L'excitació és gran al Palau davant aquests dos concerts que surten del que és habitual. Tot apunta a un rècord en vendes, com la pel·lícula. ==

► 18 Diciembre, 2015

►► El cantant francès Dominique A és una de les veus del festival.

PRESENTACIÓ DE BARNASANTS 2016

Festival combatiu

► La 21a edició acollirà un centenar de concerts

JORDI BIANCIOTTO
BARCELONA

Un concert d'obertura per reivindicar la jota «com un gènere nostre», presentacions discogràfiques de Marina Rossell, Joan Isaac, Xavier Baró i Jabier Muguruza, veus exteriors com les Daniel Viglietti, Dominique A i Peppe Voltarelli, complicitats amb Veneçuela i un re-

cord a Javier Krahe, que va actuar en 19 de les 20 edicions del festival. En la nova, la 21a, Barnasants es rearmarà amb més de 100 recitals destinats a «garantir la pluralitat cultural», defensa el seu director, Pere Camps.

La mostra s'obrirà el 21 de gener al teatre Jovenut, de l'Hospitalet, amb *Jotes de combat*, una proposta amb la qual Arturo Gaya (Quico el

Célio, el Noi i el Mut de Ferreries) situa els orígens de la nostra cançó protesta en aquest gènere. Es tracta, destaca Camps, de realçar la jota «de la mateixa manera que Carlos Cano va treure la *copla* de mans del franquisme». Altres produccions pròpies són *Sota les cunetes*, d'Alfons Olmo (VerdCel), a favor de la memòria històrica (7 de febrer, Auditori Barradas, de l'Hospitalet), i *Cançons ateses*, un homenatge al cantautor Javier Krahe a càrrec dels seus músics que el festival ha col·locat en plena Setmana Santa (26 de març, Luz de Gas). A Krahe va dedicat el lema d'aquesta edició, *Les úniques esglésies que il·luminen són les que paguen el rebut de la llum*, que il·lustra el cartell dissenyat per Júlia Solans.

Marina Rossell mostrarà les seves *Cançons de la resistència* (29 de gener), i Joan Isaac, *Joies italianes i altres meravelles* (14 d'abril, tanca del festival), tots dos al Teatre Jovenut. A Luz de Gas, estrenes com les de Biki-mel (*Morir d'un llamp*, 19 de març) i Xavier Baró (1 d'abril); a la sala Jamboree, Jabier Muguruza (*Tonetti anaiak*, 15 de març), i a l'Auditori, Pau Alabajos (*L'amor i la ferocitat*, 17 de febrer). Sense material nou, amb els seus clàssics, assistiran a la cita Víctor Manuel (22 de gener, Palau de la Música) i Paco Ibáñez (11 de març, Jovenut).

VEUS DE L'EXTERIOR // Entre les veus internacionals, Daniel Viglietti, que oferirà una antologia a Terrassa (3 d'abril, Nova Jazz Cava) i el seu compatriota uruguaià Daniel Drexler (10 d'abril, Barradas); Dominique A amb *Eleor* (18 de febrer, Jovenut) i el calabrès Peppe Voltarelli (3 de març, Tinta Roja). Barnasants compta aquest any amb un país convidat, Veneçuela, representat per les veus de Cecilia Todd, José Delgado i Amaranta.

El recital *Ovidi simfonic* (6 de març, Auditori), així com els recitals de Toti Soler i Feliu Ventura, evocaran el cantautor d'Alcoi. En l'extens programa hi figuren retorns com els de Luis Pastor i Jaume Escala, així com propostes d'Enric Hernàez, Ester Formosa amb el duo sard Elva Lutz, David Carabén (Mishima), Joan Amèric amb Andreu Valor, Joan Colomo, Montse Castellà, Névoa, Gemma Humet, Xarim Aresté, Víctor Herrero i Rozalén.

L'edició compta amb un pressupost de 409.399 euros, dels quals el 50,3% correspon a contractació artística. Entre els suports institucionals destaquen els 77.000 euros, el 18,8%, aportats per l'Ajuntament de l'Hospitalet, als quals segueixen les subvencions de la Generalitat (65.000 euros), de l'Ajuntament de Barcelona (42.000), la Diputació (15.000 euros), la SGAE (12.397) i del Ministeri de Cultura (12.000 euros). ■

► 18 Diciembre, 2015

Un miler de propostes per viure les dates nadalenques en família

► Les activitats es distribueixen en els 10 districtes, encara que la plaça de Catalunya n'és l'epicentre

► Es faran diverses representacions diàries de l'espectacle al carrer 'El carilló de Nadal', de la companyia La Tal

Dario Reina | MONOGRÀFICS

Els 100 quilòmetres d'il·luminació nadalenca, els 26 galets gegants i els 15 avets que decoren els carrers de la ciutat recorden els pocs dies que falten per entrar de ple a les festes nadalenques. Hi haurà des de gimcanes fins a fires, mostres culturals, concerts de corals i concursos fotogràfics. A més, el govern municipal ha treballat perquè, a partir de demà i fins al 4 de gener, la plaça de Catalunya es converteixi en un gran pol d'activitats obertes i gratuïtes per a tothom, entre les 11.00 i les 21.00 hores.

Entre les activitats fixes hi ha l'espectacle al carrer *El carilló de Nadal*, de la companyia La Tal, amb una escenografia basada en un gran rellotge del qual sortiran personatges curiosos (se'n faran diverses representacions de 20 minuts durant tot el dia). També destaca la instal·lació artística *El bosc dels desitjos*, composta per 20 arbres fabricats amb escales i branques naturals, on els visitants podran penjar missatges nadalenques, amb l'ajuda d'un mestre de cerimònies. A les hores en punt es llegiran alguns d'aquests missatges. La instal·lació es basa en una idea original de l'artista Josep Guinovart, batejada com *L'arbre d'Agramunt*.

Entre les 19.00 i les 21.00 hores les fonts bessones de la plaça (que recentment han sigut rehabilitades) oferiran un espectacle d'aigua, llum i

so creat pel col·lectiu Playmid, un grup d'enginyers creatius gestat a Barcelona. Hi haurà quatre sessions d'una durada aproximada de 10 minuts cadascuna.

Del 2 al 4 de gener, a més, arribaran els carters dels Reis Mags d'Orient: el Gregori i l'Estel recolliran les cartes dels nens a la plaça de Catalunya, mentre que l'Omar ho farà mentre corre els diversos barris de la ciutat.

Paral·lelament, del 19 de desembre al 4 de gener s'instal·larà a la mateixa plaça la primera fira de consum responsable, economia social i solidària. Un total de 65 empreses i entitats hi exposaran, vendran i divulgaran els seus productes i serveis per conscienciar sobre la importància de practicar un consum responsable i de proximitat.

UN TEMA AL DIA. A més, la mateixa plaça acollirà cada dia algunes activitats temàtiques. Per començar, el 19 de desembre hi haurà jocs i tallers participatius per conscienciar sobre la importància del reciclatge i la sostenibilitat. L'endemà, circuits de bicicletes, jocs amb pneumàtics i exhibicions de salts i acrobàcies per part d'alguns esportistes professionals.

El 23 de desembre els més petits podran disfrutar amb els jocs adaptats, els tallers de psicomotricitat i espais específics perquè desenvolupin la creativitat. El 24 hi haurà tallers i instal·lacions relacionades amb les tècniques circenses i algunes propostes per comprovar com a art i esport es fusionen. El dia 27 serà una jornada plena de sorpreses, amb la participació de diversos mags, entre els

Il·luminació nadalenca. Barcelonins i turistes passejant pel Portal de l'Àngel de Barcelona.

Hi haurà tallers de titelles, màgia, danses urbanes i exhibicions esportives

quals es troba el Mag Lari. L'endemà, la plaça se centrarà en el món dels titelles, amb tallers per fer-los anar i diversos espectacles. El 29 i 30 de desembre serà el moment dels joves, que tindran la possibilitat de convertir-se en *dj's* per un dia, rodar un curt durant un matí o aprendre a ballar rap,

mentre diversos grups de percussió i col·lectius de dansa urbana animen l'espai públic. Música en directe (el matí del 31), comparses de carters reals (2, 3 i 4 de gener) i un gran espectacle final el 4 de gener completen el programa. Més informació a www.barcelona.cat/nadal. ★

ALTRES PROPOSTES

PESSEBRES

► La plaça de Sant Jaume acull el tradicional pessebre, que en aquesta ocasió combina imatges tradicionals amb la màgia de les il·lustracions dels contes. Molt a prop, a la Sala Ciutat, es pot veure una exposició (oberta d'11.00 a 20.00 hores) amb naixements procedents de diversos països d'Amèrica del Sud, com el Perú i Guatemala, que formen part del fons del Museu Etnològic de Barcelona. La mostra explica com la tradició pessebrista va arribar a aquelles terres al segle XVI, com hi va calar i va donar lloc a una iconografia pròpia.

CAVALCADA DE REIS

► L'arribada de Ses Majestats tindrà lloc el dia 5 de gener a les 16.30 hores, al

Moll de la Fusta. Després de la tradicional salutació per part de l'alcaldeessa Ada Colau, començarà un recorregut pel centre de la ciutat (a partir de les 18.00 hores). Les carrosses travessaran l'avinguda del Marquès de l'Argentera, el Pla de Palau, el passeig d'Isabel II, la Via Laietana, la plaça d'Urquinaona, Fontanella, la plaça de Catalunya, Pelai, Universitat, la ronda de Sant Antoni, Sepúlveda, l'avinguda del Paral·lel, la plaça d'Espanya, l'avinguda de Maria Cristina i l'avinguda de Rius i Taulet.

CAMPAÑADES DE CAP D'ANY

► Per tercer any consecutiu hi haurà una celebració popular de les campanades de Cap d'Any a l'avinguda de Maria Cristina.

L'acte inclourà un espectacle de llum, aigua i focs artificials, amb música en directe a partir de les 21.00 hores.

CURSA DELS NASSOS

► El 31 de desembre se celebra la tradicional cursa dels Nassos, carrera de 10 quilòmetres en què l'any passat van participar 11.300 persones, i que compta amb la presència del personatge de l'Home dels Nassos.

CONCERT DE NADALES

► Un any més, L'Orfeó Català ofereix un concert popular el 4 de gener a les 19.30 hores a la plaça del Rei. Aquesta entitat està estretament lligada a la història de la ciutat des del seu naixement, l'any 1891,

de la mà de Lluís Millet i Amadeu Vives. Pioner del cant coral, l'agrupació va popularitzar aquest tipus de música entre les classes treballadores de l'època i es va convertir en un important element de cohesió social. Avui dia és un dels agrupaments corals més prestigiosos d'Europa.

FÀBRICA DE JOGUINES

► La Fabra i Coats (al districte de Sant Andreu) es transforma temporalment en la fàbrica dels Reis d'Orient, on les famílies podran visitar l'oficina de correus on Melcior, Gaspar i Baltasar reben les cartes dels nens de Barcelona, la zona on es fabriquen els regals i el magatzem, on es guarden fins que arriba la nit màgica.

► 18 Diciembre, 2015

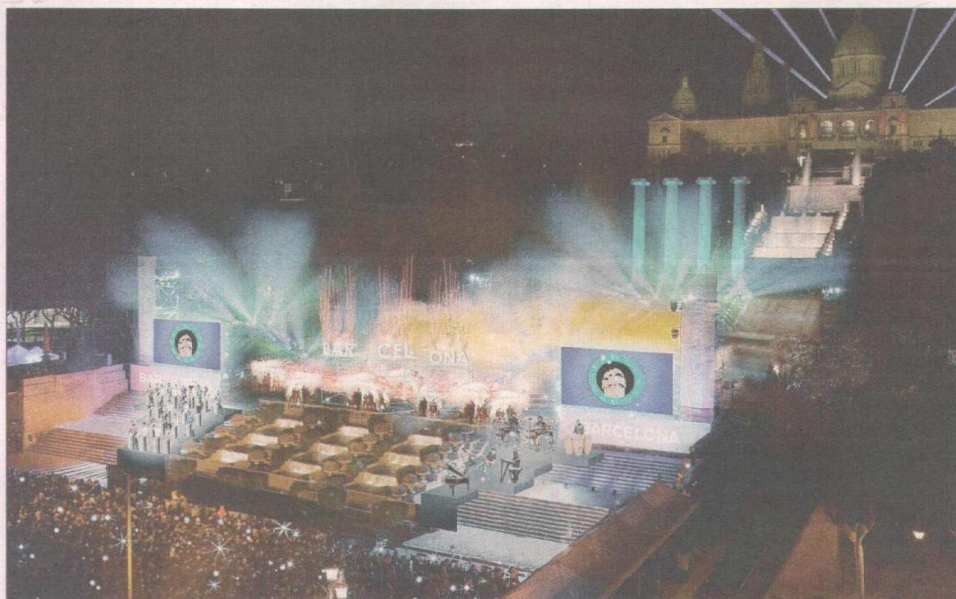
Cap d'Any marca Barcelona però sense Ésser del Mil·lenni

■ L'Ajuntament manté la celebració prescindint de la figura de La Fura dels Baus i amb les quatre columnes com a protagonistes ■ Tindrà un cost de 517.000 euros, poc més que l'any passat

Ivan Vila
 BARCELONA

"Crec que l'Ésser del Mil·lenni ha arribat per quedar-se", va vaticinar Sònia Recasens quan fa dos anys Barcelona va estrenar festa de Cap d'Any a l'avinguda Maria Cristina. Una festa amb vocació d'emblemàtica i de gran esport de Barcelona a les televisions de tot el món, a la manera de les festes ciutadanes amb què celebren el canvi d'any grans metròpolis com ara Londres, Nova York, Sidney i Rio de Janeiro. Anava errada, la llavors tinent d'alcalde. Dos anys després, el nou govern municipal d'Ada Colau prescindeix, com ja s'havia anunciat, de la figura dissenyada per La Fura dels Baus. Però, això sí, manté la celebració marca Barcelona amb música i focs artificials a l'avinguda Maria Cristina, on espera tornar a aplegar setanta mil persones, com els dos anys anteriors.

El protagonisme de l'espectacle, ara concebut per la companyia Comediants, s'atorgarà enguany a les quatre columnes de Puig i

Simulació digital de com serà l'espectacle de Cap d'Any a Montjuïc ■ EL PUNT AVUI

Cadafalch, cadascuna de les quals s'il·luminarà a mesura que sonin els quarts. Les columnes, a més, són un dels elements bàsics de l'animació que es projectarà sobre unes pantalles gegants, i que consistirà en la configuració d'un gran rellotge que presidirà

la festa. En l'animació, les xemeneies de la Pedrera cobraran vida, i esdevindran un personatge batejat com el Senyor de la Pedrera, que exercirà de successor de la figura de quinze metres que va protagonitzar els dos anteriors caps d'any barcelonins.

Tot i que des de les nou del vespre hi haurà música i un encadenat d'espectacles de les fonts de Montjuïc, el xou pròpiament dit arrencarà a dos quarts de dotze, amb un número de percussió concebut per Santi Arisa, que torna a encarregar-se de

la part musical del muntatge, i seguirà amb un espectacle de foc i aigua davant la Font Màgica. Després, la soprano Begoña Alberdi interpretarà, acompanyada per nens de l'Orfeó Català, una cançó escrita per Manel Camp que incorpora en la lletra

La xifra

1.000

activitats lúdiques, pel cap baix, organitza l'Ajuntament a tots els barris al llarg del període nadalenc.

l'elogi de Barcelona que Cervantes va posar en boca del Quixot. En l'inici de la peça, a més, es projectarà la salutació en diversos idiomes de setze persones des de sengles indrets emblemàtics de la ciutat, amb la intenció de reflectir "l'esperit cosmopolita de la ciutat", en paraules del regidor Agustí Colom. Després vindran el compte enrere, les campanades i, per acabar, un espectacle pirotècnic per donar la benvinguda al 2016.

El pressupost de la festa, que organitza Turisme de Barcelona amb el suport de l'Ajuntament, és de 517.000 euros—la de fa un any va costar-ne 500.000—, una part dels quals encara per concretar se sufragarà via patrocinadors. Colom va qualificar la proposta d'"oberta, participativa i cívica", va insistir que l'únic motiu per prescindir de l'Ésser del Mil·lenni va ser evitar repetir-se i renovar l'aposta per la creativitat. En aquesta línia, va avançar que el consistori ja treballa en com donar continuïtat a la celebració, i que vol fer un concurs d'idees anual per definir el contingut de l'espectacle. ■

► 18 Diciembre, 2015

Ocio y Cultura

La escena cultural se viste de gala por Navidad

Los escenarios de teatros y auditorios de Catalunya, así como los museos, adaptan su programación a las fiestas con espectáculos, como el tradicional concierto de Sant Esteve del Palau de la Música (imagen). El portal de entradas Ticketea afirma que el gasto medio en cultura rondará los 58 euros por persona estas Navidades. **P8**

► 18 Diciembre, 2015

PARA ESTAS FECHAS LOS EQUIPAMIENTOS CULTURALES CATALANES PROGRAMAN LOS ESPECTÁCULOS MÁS ESPECIALES CON LOS QUE CELEBRAR LAS FIESTAS.

La escena cultural se viste de Navidad

T.Díaz/ E.Galián. Barcelona

Con la llegada de las fiestas de Navidad, los principales escenarios catalanes se visten de gala. A los tradicionales conciertos de Sant Esteve, el 26 de diciembre en el Palau de la Música, y al de Año Nuevo del Strauss Festival Orchestra con ballet –que se representa varios días entre el en el Gran Teatre del Liceu, L'Auditori y el Palau–, se suman los musicales, las obras de teatro y los conciertos de góspel, como el Mississippi Gospel Choir o el grupo canadiense Jubilation Gospel Choir con su concierto *Singing Gospel Christmas for Ray Charles*.

Entre las funciones navideñas destacan *Els Pastorets*, cantata de Nadal, de Albert Ginovart, interpretada por el Cor Vivaldi – Petits Cantors

de Catalunya y la Orquestra Simfònica del Liceu, y *La màgia de Broadway per Nadal* en L'Auditori.

Sin embargo, hay ofertas culturales para todos los gustos. Las funciones navideñas se combinan con espectáculos de otras temáticas. Es el caso de los conciertos de Joan Dausà y Lax'n'Busto, en el marco del Festival del Mil·lenni; la obra *Historia de un amor*, que combina ópera y flamenco; *Raphael Sinphonico*, o la ópera *Lucia di Lammermoor*.

La oferta cultural, al alza

Para los más pequeños de casa, destacan *La petita flauta màgica* en el Gran Teatre del Liceu de Barcelona, además de las propuestas culturales que anuncian los principales

museos catalanes, así como el espectáculo *El clow Leandre i els Barcelona clarinet players*, en L'Auditori.

Las ofertas culturales son planes que cotizan al alza para disfrutar en familia. Según datos de la plataforma de gestión de eventos culturales y venta de entradas Ticketea, el gasto en regalar planes de ocio y cultura este año rondará los 58 euros de media.

El principal destinatario de los regalos culturales –entradas a espectáculos y conciertos, películas, libros y discos– es la familia, dicen desde Ticketea. La misma plataforma afirma que el 96% de los encuestados acostumbra a regalar productos culturales, aunque de estos, un 74% también lo combina con otro tipo de regalos.

Desde Rusia en el Liceu y L'Auditori

El Ballet de San Petersburgo aterriza el día de Navidad en el Gran Teatre del Liceu con la interpretación de la obra *Cascanueces acrobático*, basada en el cuento de Tchaikovsky. Danza y acrobacias se funden con la música de la Orquesta Sinfónica de Rostov. En L'Auditori tendrán lugar dos funciones del Coro, Ballet y Orquesta del Ejército Ruso de San Petersburgo, los días 26 de diciembre y 2 de enero.

Coro, Ballet y Orquesta del Ejército Ruso de San Petersburgo.

Campanadas en el escenario

Mamma Mia, en el Tívoli; *Mar i Cel*, en el Teatre Victoria, y *73 raons per deixar-te*, en el Teatre Victòria, son tres de los musicales que ofrecen funciones especiales por Nochevieja en las que actores y público dan la bienvenida al año nuevo conjuntamente. El espectáculo de magia *Ozom del Mag Lari* también celebra las campanadas en el escenario del Teatre Condal, igual que la comedia *Absurds i Singulars*, que se representa en el Teatre Borràs.

El musical 'Mamma Mia', en el Teatro Tivoli de Barcelona.

Representación del Gran Concierto de Año Nuevo de la Strauss Festival Orchestra.

Los conciertos clásicos: protagonistas de las fiestas

Los conciertos de música clásica son uno de los espectáculos más recurrentes en las fiestas navideñas. El Gran Concierto de Año Nuevo de la Strauss Festival Orchestra, que pese a su nombre se representa no

sólo el 1 de enero, copará la programación de los principales teatros de la capital catalana. El 26 de diciembre tendrá lugar en el Palau de la Música *La màgia del Nadal*, concierto que cada año se celebra el día de San

Esteban en ese auditorio. Con motivo de su 75 aniversario, el Concierto de Aranjuez se representará en el Palau de la Música a partir del 9 de enero; Rolando Saad será el encargado de interpretar la obra del maestro Rodrigo.

Una sesión del espectáculo 'Varekai'.

Barcelona acoge al Cirque du Soleil

El Cirque du Soleil regresa a la capital catalana en Año Nuevo y, durante 10 días, ofrecerá su nuevo espectáculo, *Varekai*, en el Palau Sant Jordi. Las entradas ya están disponibles y oscilan entre los 32 euros y los 79 euros. *Varekai* cuenta la historia de Ícaro, que, al perder sus alas, se precipita sobre un mundo mágico en la caldera de un volcán.

Espectáculos de cabaret en El Molino.

Año nuevo a ritmo de El Molino

Considerado uno de los teatros más antiguos de la capital catalana, El Molino ofrece celebrar el fin de año en su escenario. Por 150 euros, los espectadores podrán celebrar la entrada de año nuevo con una cena, espectáculo, uvas, cotillón y dos copas en el teatro del Paral·lel. También ofrece la opción de acceder más tarde al recinto –pasadas las campanadas– con una entrada de 25 euros por dos copas.

Piezas óseas en un taller del Museu Blau.

Navidad en los museos

El periodo navideño ofrece una oportunidad única para acercarse a los principales museos de Barcelona y disfrutar de los talleres y espectáculos familiares que se organizan durante estas fechas. El Museu Blau incluye con la entrada la posibilidad de asistir a *Pangeica*, un taller sobre arqueología y ciencia. Por su parte, el Macba organiza las sesiones *¿Pero esto es arte?* y *Por un lado u otro*, dirigidas a niños de hasta seis años.

► 18 Diciembre, 2015

recomanem

FI DE GIRA *Rumba, pop*

Rosario tanca aquest vespre al Palau de la Música la gira que en els darrers mesos l'ha portat a recórrer la península. Cicló escènic, tota passió, l'artista visita una vegada més la capital catalana per ser la protagonista d'una nova vetllada pautada a ritme febril. Acompanyada de la seva banda habitual, Rosario Flores donarà vida a les peces més populars d'un repertori que al llarg de les seves tres dècades de carrera musical ha forjat amb les més càlides formes de la rumba, el flamenc, el pop, el rock, el soul i la bossa nova. ROSARIO. PALAU DE LA MÚSICA. PALAU DE LA MÚSICA, 4-6. TEL.: 932 957 200. PREU: ENTRE 18 I 54€. 18 DE DESEMBRE, 21H.

● Proticketing.com/theproject

Rosario, un cicló escènic, al Palau de la Música.

DE TOT

ROCK

Rosendo acaba la seva gira 'Mentira me Parece'

Rosendo oferirà al Sant Jordi Club el penúltim concert de la seva gira *Mentira me parece*, després de més de 100 actuacions. Va començar la gira després de la publicació del seu últim disc d'estudi, *Vergüenza Torera*, a l'octubre de l'any 2013. **Sant Jordi Club.**

**Passeig Olímpic, 5-7. Dissabte 19 de
desembre. 21 hores. 28 euros.
www.theproject.es.**

'LA MÚSICA CONTRAATA'

Banda sonora de 'La Guerra de les Galàxies'

El Palau de la Música Catalana oferirà diumenge *La música contraataca*, un concert amb alguns dels temes musicals que John Williams va compondre per la pel·lícula *La Guerra de les galàxies*. L'espectacle estarà a càrrec de l'Orquestra Camera Musicae i el Cor Jove de l'Orfeó Català.

**Palau de la Música Catalana. C/
Palau de la Música, 4-6. 20 de
diciembre. 12 hores. 35 euros.
www.palaumusica.cat.**

Un dels assajos de *¿Hoja de ruta?*. TRISTÁN PÉREZ-MARTÍN

‘¿Hoja de ruta?’ converteix la dansa en una eina per a la transformació social

Dansa comunitària

Avui s'estrena *¿Hoja de ruta?*, un espectacle de dansa amb més de 100 participants no professionals de totes les edats, procedents de tres barris diferents. És el resultat del projecte *Barris en dansa*, dirigit per Álvaro de la Peña, de la companyia Iliacan.

L'experiència de dansa comunitària, que el 2012 va rebre el Premi Ciutat de Barcelona, pretén establir un vincle entre els centres de creació i la gent del barri.

El treball que duu a terme abasta tant objectius pedagògics com d'auto descobriment, relacionals i socials. Els participants són de diferents edats, condicions i col·lectius (persones amb discapacitat, malaltia mental, risc d'exclusió social o immigrades).

Enguany hi han col·laborat Les Corts i La Teixonera, de Barcelona, i Bellvitge, de l'Hospitalet de Llobregat. **R. B. Sant Andreu Teatre. C. de Neopàtria, 54, Barcelona. Avui divendres a les 20.30 hores. Preu: 6 euros. www.sat-teatre.cat.**

► 17 Diciembre, 2015

Gilles Apap protagonitza el concert de Nadal més divertit de la Simfònica

L'exuberant violinista combinarà valsos i clàssics amb música cèltica

Gilles Apap torna dissabte al Palau amb la Simfònica, aquest cop amb el Concert de Cap d'Any que també vindrà a La Faràndula

JOSEP ACHE

«Si el públic vol divertir-se, riure i disfrutar sentint la música, doncs que sàpiga que els músics de la Simfònica també», adverteix el prestigiós i exuberant violinista Gilles Apap, a qui Sir Yehudi Menuhin va profetitzar que «seria el primer músic del segle XXI». A Sabadell, on ha tornat aquesta setmana per preparar els concerts de Nadal i Cap d'any, s'hi sent com a casa.

Serà el primer cop que dirigirà la popular cita musical, sense per això deixar d'actuar

I aquest dijous, taller d'improvisació obert al públic sabadellenc

Una experiència inoblidable. De llarg, el més divertit que es podrà viure i sentir a Sabadell aquest dijous al vespre (18.45 h). A més de franc i obert al públic en general. Com ara fa dos anys, tal com bé hi ha molts sabadellencs que ho recorden, Gilles Apap dirigeix un Taller d'Improvisació de Corda a la seu de la Simfònica (Narcís Giralt, 40) en el qual participaran estudiants del Conservatori de Sabadell i altres centres de la ciutat i la comarca. Durant 45 minuts, abans d'entrar el públic, treballaran sols amb

el cèlebre intèrpret. I, un cop hi hagi espectadors, aquests no trigaran gaire a deixar de ser-ho. Gilles Apap els convertirà en partícips de l'experiència. Els farà improvisar i sentir música encara que no siguin músics. Amb molt d'humor, però amb resultats sorprenents. Vist el previsible èxit, atès l'antecedent d'ara fa dos anys, la Simfònica fa constar que l'aforament és limitat. Qüestió de ser puntual i, si cal, fer cua a l'entrada. Ocasions com aquesta són un autèntic privilegi.

com a solista tant en clàssics com en improvisacions sobre músiques cèltiques o zíngares. Però amb aquesta nova estrena, dissabte (19 h) al Palau de la Música Catalana, és la quarta vegada que ve a Sabadell. També hi farà el Concert de Cap d'Any, el 2 i el 3 de gener a La Faràndula.

Per la banda més seriosa, destaca entre les grans referències internacionals del moment. Valguin d'exemple, entre molts d'altres, els concerts de Bach i Mozart que va enregistrar amb la Sinfonia Varsovia, o les *Quatre estacions* de Vivaldi que va interpretar amb la Simfònica del Vallès. També va ser el primer director de la Jove Simfònica, el 2010 i el 2011. Sap molt d'ensenyar, amb exigència, i evidentment fascina els joves.

«La vida també és alegria»

Al seu concert de Cap d'Any hi haurà valsos i polques de Johann Strauss fill i l'obertura de la seva opereta *La ratapinyada*. Però inclourà improvisacions, amb els violins i violes de la Simfònica reels i jigs com els de les tavernes irlandeses, i obres com *La màquina d'escriure*, de Leroy Anderson, que Ruben Gimeno va introduir al programa quan s'estrenava com a director titular de la Simfònica, o *L'havaneise* de Saint-Saëns, que Gilles Appap venera.

«Hi ha moments en els que cal ser seriós, i en els que ve de gust la música seriosa. Però l'alegria també forma part de la vida i de la música», afirmava Gilles Apap a DS, en una pausa dels assajos. La vitalitat va en ell. I no tan sols en la música. La seva altra gran passió és el surf ■

► 17 Diciembre, 2015

Xavier Domènech: «Allà on hi ha corrupció no hi ha democràcia»

En Comú Podem reuneix unes 300 persones al Centre Cívic de Can Deu

N.G.

En Comú Podem va aconseguir reunir dimarts passat a unes 300 persones al Centre Cívic de Can Deu. Portats per la sensació de remuntada, el cap de llista de la formació, el sabadellenc Xavier Domènech (fa 21 anys que no viu a la seva ciutat natal) va protagonitzar un discurs entusiasta en el què va proposar tipificar com a delictes al Codi Penal el finançament il·legal dels partits i de les fundacions d'aquests.

La candidatura (fruit de la unió de Podem Catalunya, Iniciativa per Catalunya Verds, Esquerra Unida i Alternativa, Equo i Barcelona en comú) va centrar el seu acte polític a la corrupció. Al capdavant dels seients va estar el que va ser fiscal del cas Banca Catalana als anys vuitanta, José María Mena, a qui en certa manera se li va retre a l'acte un homenatge per la seva tasca.

El candidat número 7, el sabadellenc i ex parlamentari

ESTEVE BARNOLA

Els candidats es mostren entusiasmats pels aires de remuntada que viuen

català i exregidor Joan Mena, va obrir els parlaments al·ludint al cas Mercuri i realitzant un ferotge atac a l'etapa de l'alcalde Manuel Bustos a la qual va qualificar de «entramat corrupte» o de «pràctiques mafioses» mentre «el PSC de Barcelona mirava cap una

altra banda». La corrupció es produeix «quan hi ha connivència entre els polítics i els empresaris, els polítics se senten impunes, hi ha silenci i es mira cap una altra banda», va afegir. També va parlar el regidor de l'Ajuntament de Barcelona per Barcelona en

comú, Jaume Asens, qui va fer gala d'una notable distracció geogràfica en saludar l'auditori amb un «bona tarda Badalona». Asens, entre moltes altres coses, va destacar les retallades practicades i la socialització del deute com una part de la corrupció. En

aquest acte de campanya sobre corrupció, amb moltes referències a l'ex alcalde socialista Manel Bustos, Domènech va assenyalar que el 20 de desembre es decideix si es comença a construir «una Catalunya lliure de corrupció i corruptes» o se segueix atrapat amb aquesta xacra que no és altra cosa que la falta de democràcia.

El cap de llista va destacar que Sabadell és una de les ciutats capdavanteres del canvi a Catalunya i a l'estat espanyol. «Aquesta ciutat ha viscut un període de foscor, corrupció i el 24 de maig va dir 'no' per començar a dir 'sí'», va indicar. També va fer referència al Cas Pretòria, el Cas del Palau de la Música, al cas Púnica, el Nóos i els ERE d'Andalusia.

També va subratllar que «la corrupció significa males pràctiques i que hi ha «delinqüents que ens governen, i perquè on hi ha corrupció no hi ha democràcia i on hi ha democràcia no hi ha corrupció».

En aquest sentit, va manifestar que la corrupció «és el càncer de la democràcia. Mentre hi hagi casos de corrupció a aquest país no es pot parlar de democràcia».

Així mateix, va destacar que la corrupció «és un problema sistèmic» i no de pomes podrides ■

► 1 Diciembre, 2015

74

~Investigación~

Barcelona Año Cero

A principios de año, en Estados Unidos, el documental *The Jinx*, emitido por HBO, arrojó nueva luz sobre un viejo caso criminal, generando con ello un gran revuelo a nivel internacional. Pero, sin salir de España, la película *Ciutat Morta* hizo algo parecido, esta vez con enorme repercusión entre el público barcelonés. Esta es la historia de cómo el desalojo accidentado de una fiesta clandestina se convirtió en un asunto político crucial en una Cataluña en plena ebullición. *Por Alexandre Serrano / Ilustraciones: Élodie Lascar*

BARCELONA, FINALES DE 2006. Rodrigo Lanza entra en el juzgado acompañado de otros cuatro acusados, cabizbajos. En la puerta, sus padres le ven pasar a distancia. *«Me los encontré desconsolados. Vi que algo extraño sucedía. Estaban convencidos de que eran víctimas de un montaje: la convicción en la inocencia de su hijo era muy palpable»*. Quien habla es Jesús Rodríguez. Este periodista de *La Directa*, un pequeño medio de vocación contrainformativa, fue de los primeros en interesarse por la historia de Rodrigo y del resto de encausados. Tanto que la convirtió en su propio «Watergate». Los hechos que se le imputaban habían sucedido el 4 de febrero de aquel mismo año en la calle Sant Pere Més Baix, cerca de atracciones turísticas tan concurridas como el Museu Picasso o el Palau de la Música. Los refiere Antoni, un vecino que prefiere guardar el anonimato: *«Aquella noche, la guardia urbana de Barcelona vigilaba el Palau Altó, un caserón ocupado en el que se celebraba una fiesta clandestina.»*. Y, pese a las quejas de la gente del barrio, *«permaneció allí de brazos cruzados. Hubo que esperar casi hasta el amanecer para que se decidiera a intervenir»*. Sin embargo, el desalojo no salió según lo previsto y, lo que tendría que haber sido una operación rutinaria, degeneró en un altercado. *«Los ocupantes se resistieron y alguien lanzó un objeto que impactó en la cabeza de un policía que no llevaba casco. El pobre hombre quedó tetrapléjico»*. Entre los detenidos durante los incidentes, tres fueron identificados como los que habrían lanzado el objeto de marras: Rodrigo, Alex Cisternas y Juan Pintos. Pero la historia no termina ahí: horas más tarde, otros dos jóvenes, Alfredo Pestana y Patricia Heras, acuden a urgencias al Hospital del Mar. Según declaran al personal médico de guardia, se habían hecho unas heridas en un accidente de bicicleta. La policía, superada por los acontecimientos de esta noche de febrero, no atiende a razones: sin prueba alguna de su implicación en el tumulto del Palau Altó, y con un exceso de celo digno de mejor causa, los identifica como sospechosos y los detiene sin contemplaciones.

Siete años después de estos acontecimientos, el sociólogo Xavier Artigas y el cineasta Xapo Ortega se pusieron en contacto con Jesús Rodríguez. Conocían bien los artículos del reportero y compartían su escepticismo respecto a la versión oficial del caso. La historia de los okupas condenados les olía mal, lo mirasen por donde lo mirasen. Así nace *Ciutat Morta*, el documental en el que el propio Rodríguez hace de guionista y expone varias revelaciones. Para empezar, que los detenidos habrían sufrido serios maltratos por parte de la policía durante su estancia en comisaría. En segundo lugar, que la juez del caso, Carmen García, habría obrado con manifiesta parcialidad, basando su sentencia únicamente en el testimonio de dos agentes que estuvieron presentes la noche de autos. Por último, y acaso la más angustiosa, que Patricia Heras, la chica detenida a raíz del accidente de bici e injustamente encarcelada, se había suicidado durante un permiso penitenciario. Pero, a lo largo de toda la película, planea aún otra cuestión: ¿por qué hubo tan poco interés por parte de las autoridades en esclarecer la verdad? Los mismos autores de *Ciutat Morta* sugieren la respuesta: porque les convenía tener cabezas de turco. Y es que la titularidad del Palau Altó era del ayuntamiento de Barcelona y lo tenían abandonado, presuntamente, con el deliberado propó-

sito de degradar el entorno y justificar toda suerte de actuaciones represivas y especulativas en el barrio.

«¡Aclaren lo sucedido!»

Naturalmente, la emisión de *Ciutat Morta* en televisión el 17 de enero de 2015 causó una profunda impresión en la sociedad catalana. Record de audiencia del segundo canal autonómico, agitación insólita en las redes sociales, fenómeno boca-oreja en las calles... Por encima de todo, el documental hacía añicos la imagen edulcorada de una Barcelona abierta y cosmopolita, espacio de encuentro *«entre el confort del Norte y la excitación del Sur»*, como explica el periodista Xavier Cervantes. *Ciutat Morta* dinamitaba por completo esa idea propagada por *«la escena musical mestiza, la tolerancia del Gaixample y películas como Una casa de locos, de Cédric Klapisch»*. La conmoción se transformó inmediatamente en indignación, con centenares de personas afluendo hacia la Plaça de Sant Jaume —sede del ayuntamiento— para una concentración de protesta, mientras en Twitter se acumulaban los reproches de representantes de partidos y sus peticiones para que se reabriese el llamado «caso 4-F». Una reacción masiva todavía más llamativa, en tanto que había sido generada por una obra que ponía radicalmente en cuestión la actuación y legitimidad de los poderes públicos. Francesc Martín, un antiguo sindicalista presente en aquella manifestación, precisa: *«Salimos juntos a la calle después de ver la película con una reivindicación clara: «Aclaren lo sucedido. ¡Ya basta de abusos policiales con el beneplácito de la justicia española!»»*

Pero esas protestas eran el síntoma de algo más. *Ciutat Morta* conectaba con algo más amplio: un momento en el que una parte importante de la sociedad estaba expresando sus deseos de ruptura con el orden establecido. La difusión de este documental con alma panfletaria encajaba así perfectamente en el calendario de unos años de crisis económica e institucional y de ascenso político de nuevos partidos de izquierda radical. Más aún en una Cataluña en la que la protesta contra el sistema existente se ha generalizado y el independentismo ha ganado fuerza como alternativa viable de nuevo comienzo.

Cordón de seguridad mediático

Solo que la reacción ciudadana desencadenada por *Ciutat Morta* no tuvo tanto de espontánea como podría deducirse. Fue más bien fruto de una estrategia muy calculada y de trazos bien definidos: para trascender el circuito habitual de los filmes militantes, el equipo de *Ciutat Morta* tenía que subvertir los esquemas convencionales de promoción e inventar otros nuevos. Así fue cómo se convirtió en un ejemplo pionero de documental activista que se pone en el centro de una *performance* política reforzada por todo tipo de acciones auxiliares: de la *ciberguerrilla*, a las proyecciones en salas de cine ocupadas para generar una noticia. Nada se dejó de lado para que el documental fuera acompañado del ruido de los antidisturbios y del aroma de las barricadas. Uno de los directores, Xavier Artigas, lo confirma: *«Nuestra intención era romper el cordón de seguridad mediático que impide que este tipo de películas alcancen una difusión masiva»*. ¿Para provocar una revuelta cívica? Antes que nada, para que TVC, la televisión pública catalana, se sintiera presionada y emitiese la

«La película era un objeto incómodo: emitirla resultaba tan problemático como no hacerlo, más aún en un contexto que se volvía más tenso» Alex Gorina, de la Televisió de Catalunya

película. Líder recurrente de audiencias y considerado un medio riguroso, se le ha achacado también una excesiva sujeción a los poderes políticos. La transmisión, por uno de sus canales, significaba pues una «*garantía de veracidad*» o, por lo menos, el respaldo de una cadena poco propensa a difundir paranoicos discursos antisistema. Alex Gorina, director de *Sala 33*, el programa de TVC que terminó emitiendo *Ciutat Morta*, admite que era «*un objeto incómodo*» que tenía que ser manejado con la mayor de las precauciones: «*Emitirla resultaba tan problemático como no emitirla, más aún en un contexto que se volvía más tenso a medida que pasaban los días.*» En efecto, en 2014, TVC había propuesto a Gorina la posibilidad de programarla, pero, pese a su respuesta entusiasta, la decisión final se pospuso en reiteradas ocasiones, algo que «*puede levantar sospechas de presiones políticas hacia la casa para no hacerlo, si bien eso yo no lo puedo confirmar, porque no estaba presente en la negociación interna sobre la compra de la película ni en el debate sobre su emisión.*» Pero la productora del documental supo sacar también partido táctico de ese retraso para aumentar el ruido mediático alrededor de la película. Para rematar la faena, un juez ordenó que se proyectase una versión que amputaba en cinco minutos su metraje original. Gorina recuerda cómo esa circunstancia también fue transformada en una ventaja. «*El requerimiento judicial para la retirada de una escena había llegado mucho antes, pero sus directores esperaron a la misma tarde en que se había programado la película para anunciarlo. De este modo se subrayaba la idea de un intento desesperado de sabotear su difusión, sin decir que era una condición preciamente aceptada por ellos. Algo que, claro está, incendió las redes y acabó de predisponer al público...*» La triquiñuela funcionó: si alguien se tomaba tantas molestias en silenciar la película tenía que ser porque revelaba una verdad muy perturbadora.

«Un antro para montar raves y pasar drogas»

Como respuesta a una reacción popular que no dejaba de amplificarse, el parlamento catalán pidió a la fiscalía que revisara las actuaciones judiciales del caso 4-F. Para Carles Martí, ex-concejal del distrito de Ciutat Vella y una de las personas señaladas en la película por su gestión, esta reacción «*tan anómala*», producto del nerviosismo del momento, no debe impedir «*ver las costuras del documental, que son muy visibles. Por un lado, es parcial porque no aparece ni un testimonio que ofrezca un contrapunto al discurso que defiende. Sin ir más lejos, nadie se puso en contacto conmigo para que contara mi versión.*» Pero va más lejos todavía, porque, según él, *Ciutat Morta* «*presenta una visión conspirativa de la sociedad*». Una muestra: «*Se insinúa que la brigada de limpieza intervino la noche de autos para borrar pruebas, cuando es el procedimiento normal siempre que hay un altercado callejero. Puede verse como una torpeza, pero ahí acaba todo. También se insinúa que la policía, el ayuntamiento, los médicos forenses y dos instancias judiciales actuamos perfectamente coordinados para condenar a sabiendas a inocentes. Y todo en la película es de ese cariz.*» A pesar de que, como recuerda Xavier Artigas, *Ciutat Morta* «*logró una hegemonía por la que apenas nadie puso en duda lo que contaba*», Martí no es el único en manifestar reticencias respecto a algunos de los postulados del filme. En concreto, con el que apunta que el ayuntamiento de la ciudad consintió que el Palau Alòs «*se convirtiera en un antro para montar raves, pasar drogas y acoger a gente muy dudosa*», como señala Xavier Boneta, analista

de políticas urbanas de la Diputació de Barcelona y buen conocedor del lugar donde ocurrieron los hechos. Y todo ello con la intención de deteriorar la vida en el barrio y desplazar a sus vecinos. «*Es algo muy difícil de demostrar, estima Boneta, e indicaría tal grado de planificación maquiavélica en el seno de las instituciones que cuesta creer que exista, cuando se conoce la improvisación con la que trabajan. Una cosa es que hubiera un interés en gentrificar el barrio de Sant Pere y otra muy distinta que se usaran medios tan bien orquestados y potencialmente explosivos en el intento.*»

Ciutat Nova

Cinco meses después de que Sala33 emitiera el documental, la coalición Barcelona en Comú se presentó por primera vez a unas elecciones municipales. Su cabeza de lista, Ada Colau, era una figura muy conocida en el activismo catalán — si bien no tanto por el gran público—, que había manifestado, en repetidas ocasiones, su desacuerdo con una sentencia del caso 4-F que consideraba injusta. De hecho, buena parte de los candidatos del partido provenía de movimientos sociales que expresaban un descontento ciudadano afín al que había servido de caja de resonancia a *Ciutat Morta*. Durante la campaña electoral, Colau hizo referencias a la película e incluso propuso disolver la unidad antidisturbios de la guardia urbana que había intervenido en el Palau Alòs. El desenlace es bien conocido: los votantes le dieron la razón y Colau ganó las elecciones. Ya como alcaldesa, una de sus primeras decisiones fue nombrar a un nuevo jefe político de la poli-

cía local. Su encargo: acometer un «*cambio integral de modelo*». Y la transformación auspiciada por el documental no se detuvo ahí. Entre los nuevos rostros del consistorio barcelonés, figura su teniente alcalde, Jaume Asens. Para nada un desconocido: era el abogado de la comisión de defensa durante el proceso 4-F y uno de los testimonios más presentes en *Ciutat Morta*. Cuando interrogamos a Xavier Artigas sobre esa revalorización entre la escena política barcelonesa y su película, se muestra cauteloso. Reconoce perfectamente, eso sí, su idea directriz: «*Es evidente que nosotros queríamos transformar este documental en un gesto político concreto. Aspirábamos a que la gente se movilizara, a que los poderes públicos tuvieran que dar una respuesta.*» Luego se toma una pausa, como para pensar en todo lo que su película ha propiciado: «*Pero desde luego que no esperábamos todo lo que ha ocurrido. Resulta que nos hemos convertido en agentes de un cambio concreto en la cultura política de esta ciudad. ¡A la postre, nuestro documental se ha hecho mainstream!*»

● Todas las declaraciones han sido recogidas por AS, salvo menciones. *Ciutat Morta*, disponible en Filmin

► 1 Diciembre, 2015

Diciembre 2015 - Enero 2016

Sofilm

Inicio

Buscar...

[Imprimir](#) | [Email](#)

23.XI.2015. PIANISMO ÍNTIMO

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA

23-XI-2015

CHRISTIAN ZACHARIAS, piano.

Obras de D. Scarlatti, M. Ravel, A. Soler y F. Chopin.

Aforo: 2.049 Asistencia: 90%

Pianismo íntimo —o intimismo pianístico, según se quiera— es exactamente lo que exhibió Christian Zacharias en esta velada del Palau. El programa, integrado en su totalidad por piezas breves, parecía una de esas colecciones de miniaturas vítreas que se contemplan con tanta admiración como desasosiego, porque al menor descuido puede una de ellas quebrarse, venirse abajo y romper todas las demás, causando un estropicio.

Y la lectura de Zacharias pareció aspirar a ese mismo cristal: fraseo cristalino, estilizados *tempi*, transparencia melódica. Y estos principios, que tan pertinentes se antojarían para las sonatas de Scarlatti o para las de Antoni Soler, se aplicaron con idéntica filosofía a la sonatina de Ravel —toda luz— y aun a las páginas chopinianas que centraban la segunda parte del concierto: resultó curioso constatar entonces cómo Chopin, tan expansivo y vehemente en otros pianismos, puede también interpretarse en clave íntima, casi espiritual. Un *rubato* discretísimo y una acusada tendencia a los *pianissimi* construyeron unas mazurcas y unos *scherzi* casi insólitos por concentrados y por reflexivos.

De este modo, Zacharias expuso —e impuso— esa envidiable madurez musical suya, dejando una vez más en Barcelona la impronta de un magisterio a estas alturas ya ejemplar.

Javier Velaza

Crédito: © Nicole Chuard / Idd

Etiquetado como christian zacharias palau de la musica catalana barcelona javier velaza

Twitter

Like Be the first of your friends to like this.

G+1

Artículos relacionados (por etiqueta)

12.XI.2015. El trío como paradigma